

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Ловеч, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
като разгледа докладваното от ПОЛЯ ДАНКОВА Въззивно гражданско дело
№ 20214300500585 по описа за 2021 година
и за да се произнесе, съобрази:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба № 263863/16.11.2021 г. от СТ. Т. СТ. чрез адвокат Й. М. П.,ВТАК, с личен № *****, със съдебен адрес: *** 2 против съдебно Решение № 260152/26.10.2021 г. постановено по гр. дело № 1849/2020г. по описа на Р С –Ловеч. Въззивникът посочва, че обжалва постановеното съдебно решение като неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че първоинстанционният съд неправилно приел, че са налице предпоставките на чл. 45 от ЗЗД, и в частност - наличието на вина за настъпване на процесното ПТП, като изцяло е игнорирал заключението на вещото лице по назначената автотехническа експертиза. Обсъжда се заключението по автотехническата експертиза. Твърди се, че е установено на 12.03.2011 г., управлявайки л. а. „Форд Орион" с рег. № *****, /собственост на Б.Т. от гр. Ловеч/ при движение в гр. ***, Република Италия, при достигане на Т-образно кръстовище, С. спира на знак „Стоп" и се оглежда

преди да навлезе в кръстовището. Уверява се, че няма приближаващи автомобили движещи се по пътя с предимство, г-н С. навлиза в кръстовището. След секунди отляво се появява лек автомобил движещ се с висока скорост. С. го вижда и натиска спирачка, но въпреки това става съприкосновение на предната част/броя/ на управлявания от него а-л и страничната дясна част на италианския а-л „Форд фокус“. Последният продължава движението си напред, без да променя траекторията си на движение. Това е възможно само при спрял вече а-л „Форд Орион“. Той е получил притриващ удар отпред отляво надясно с предна дясна част /предна броня/ на л. а. „Форд Фокус“, като получава от ударния импулс въртящ момент около вертикалната ос по часовниковата стрелка. „Форд Фокус“ получава увреждане по цялата дясна страна до задна броня /описани щети/, но поради голямата кинетична енергия запазва траекторията си на движение и остава в лентата си за движение на главния път. Посочва, че виновен за инцидента е г-н А.Т., водач на лек автомобил „Форд Фокус“ с рег. № *****, които се е движел със скорост двойно над законоустановената. Твърди, че не се дължи обезщетение за имуществени вреди в размер на 2581,70 лева, тъй като не са доказани въобще не са настъпили и 5109,84 лева неимуществени вреди поради това че, предвид характера на инцидента и степента съприкосновение не е възможно да настъпят твърдените вреди. Твърди се, че въззивникът не носи отговорност за настъпилите вреди. Моли да се отмени изцяло обжалваното решение и да се постанови друго, с което да се отхвърлят изцяло предявената искова претенция. Претендира направените разноси. Прави доказателствени искания: да се разпита Бл. Ст. Т., свидетел на инцидента, който да свидетелства относно механизма на настъпилото ПТП. Твърди се, че искането е направено своевременно в отговора на исковата молба, но районният съд го отхвърлил.

Представен е писмен отговор № 264076/17.12.2021 г. от „Гаранционен фонд гр. ***“, чрез пълномощник - адв. Кр. К., АК гр.Ловеч ул. ***. Моли атакуваното съдебно решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Изтъква се, че жалбата несъдържа и не сочи пороци на решението обосноваващи искането за отмяна . Твърди, че видно от предоставените доказателства виновен за ПТП е жалбоподателя, с противни съображения е следвало съгласно Европейското законодателство, това на Р Италия и КМЧП да атакува съставените документи, там къде е протекла

административно наказателна преписка, която го е определила като виновен. Посочва, че виновността на жалбоподателя му се потвърждава от назначената автотехническа експертиза. Относно размера на вредите сочи, че такова възражение е следвало да се направи пред съда Р. Италия, което не е направено. Изтъква, че видимо от мотивите на решението края на стр.6-7 РС правилно е посочил аргументите си да уважи размера на вредите, позовавайки се на сключените споразумения между компенсационните органи на страните членки и вътрешните правила на страните членки.

В открито съдебно заседание Въззивникът СТ. Т. СТ. редовно призован се явява лично и с адв. Й. М. П., с пълномощно по делото. Не възражава да се даде ход на делото. Моли да се уважи подадената въззивна жалба. Посочва, че съобразно исковата молба няма информация за това кога е платено обезщетението и на кого. Счита, че всички вреди не са конкретизирани. Заявява, че им е нарушено правото на защита.

Въззиваемият Гаранционен фонд – София, редовно призован, не изпраща представител. С молба вх. № № 530/26.01.2022 г., както излага в нея становище, че физическите увреждания на пострадалия и щетите по лекия автомобил, се извеждат от вложените в първоначалното дело № 1931/2016 на ЛРС досие.

От представените доказателства по гр.д. 1849/20 г. на ЛРС, от становището на страните и техните процесуални представители, преценени поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност, съдът приема за установено:

Постановено е съдебно решение № 260152/26.10.2021 г. постановено по гр. дело № 1849/2020г. по описа на РС –Ловеч, с което е осъден СТ. Т. СТ. да заплати на „Гаранционен фонд „-София сумата 7615.56 лева сбор от обезщетенията за вреди възстановени по щета №120202/06.10.1 година и по щета №220019/06.10.2011 г. на основание чл. 45 от ЗЗД и чл. 288а,ал.3 във вр. с чл. 288,ал.1 от КЗ/отм./а искът до пълния претендиран размер на сумата 7691.54 лева е отхвърлен като неоснователен и недоказан. Присъдени са и съдебно – деловодни разноски в размер на сумата 1850.08 лева.

С въззивната жалба № 263863/16.11.2021 г. от СТ. Т. СТ. се атакува съдебното решение в осъдителната му част,с оглед на правния интерес и заявеното искане за отхвърляне на исковете. На основание на чл. 269 от ГПК

въззивният съд преценява, че атакуваният съдебен акт е валиден, но недопустим, поради липса на надлежно предявен иск.

С исковата молба 9674/20.10.2016 г. е предявен иск за заплащане на сумите 2581.70 лева –изплатено на пострадал при ПТП от въззиваемия обезщетение за по щета №120202/06.10.2011 г. и сумата 5109.84 лева по щета №220019/06.10.2011 г. ,ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателно изплащане. В основанието на исковете, въззиваемият е посочил, че изплатил сумата 7691.54 лева/3932.62 евро/ ,без да конкретизира дата на която са платени, на кое лице и по какъв начин. Конкретизирал е, че се касае до обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата 2581.70 лева по щета №120202/06.10.2011 г. за уведен при ПТП на 12.03.2011 г. в гр. ***,Република Италия, лек автомобил „Форд фокус“с рег №*****,собственост на А.Т. и сумата 5109.84 лева по щета №220019/06.10.2011 г. обезщетение за неимуществени вреди на същото лице като водач на автомобила.Изложено е ,че виновен за катастрофата е Ст.С.,който управлявал лек автомобил „Форд Орион“ с ДКН *****,собственост на Б.Т. ,поради преминаване на кръстовище между ул.“Архимеде“ и ул. „Амалди“ с несъобразена скорост. Посочва се, че ответникът –въззивник е управлявал лекия автомобил без задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Излага, че е поканил лицето да възстанови платеното ,но то не е погасило задължението си. Всички факти и обстоятелства, съставляващи основание на двата иска са изложени на половин страница и въззивната инстанция е констатирала, че липсва конкретизация на съществени елементи от исковите претенции.

С Определение № 12 от 13.01.2022 г по въззивно гражданско дело № 585 по описа за 2021 година на Окръжен съд Ловеч, на основание чл. 129 от ГПК във връзка с чл. 127,ал.1 ,т.4 от ГПК е оставена без движение исковата молба №9674/20.10.20216 година на като е указано на ищеца-въззиваем да конкретизира изплатеното обезщетение за имуществени вреди и за неимуществени вреди поотделно, като наведе факти относно начина на формирането им, в т.ч. посочи физическите увреждания на пострадалия и щетите по лекия автомобил, да посочи на коя дата и по какъв начин е изплатено обезщетението на пострадалия, кога и по какъв начин е поискано от Ст. С. възстановяване на изплатеното обезщетение.

Въззиваемият е подал писмена молба №530/26.02.2022 г. ,в която е посочил,че физическите увреждания и щети по лекия автомобил се извеждат от вложеното досие по делото , както и писмените доказателства, създадени в Република Италия. Поискано е назначаване на автотехническа експертиза,медицинска експертиза,изискване от компетентните органи на Република Италия цялата документация по двете щети и представяне на бордера, както и да бъде разпитан по делегация пред италиански съд собственика на увредения автомобил А.Т..

Въззивната инстанция преценява, че исковата молба е била нередовна и не са отстранени в хода на процедурата по чл. 129 от ГПК тези нередовности. Като последица от това има ненадлежно упражнено право на иск, предвид неконкретизация на основанието на исковете. Основанието на иска съставляват фактите, от които се извежда правния спор и търсената искова защита. Те формират предмета на доказване, като определят обективните предели на иска. В настоящият казус, ищецът-въззиваем, не е конкретизирал исковите претенции по основание. Изплатените от „Гаранционен фонд“ обезщетения за претърпени имуществени и неимуществени представляват отделни искиви претенции и всяка от тях, следва да бъде конкретизирана, както по основание така и по размер- в посочения смисъл определение № 277 от 27.09.2019 г. на ВКС по т. д. № 2080/2019 г. на ВКС. Индивидуализацията следва да бъде извършена с посочване на обстоятелствата, от които произтичат правата, твърдени в исковата молба. Липсата на ясно и пълно изложение на обстоятелствата, препятства правото на защита на ответника-въззивник, като го поставя в невъзможност разбере срещу кои фактически твърдения да се защитава и да ги оборва. Съдът не приема като основателни доводите на въззиваемия, че физическите увреждания на пострадалия и щетите по лекия автомобил, съдът следва да изведе от вложените в първоначалното дело № 1931/2016 на ЛРС доказателства. Ищецът при действие на принципа на състезателното начало по чл. 8 от ГПК е длъжен да изнесе пред съд фактите в основанието на иска. Що се отнася до обстоятелствата относно изплащането на обезщетенията, а именно на коя дата, на кого и по какъв начин , настоящият състав приема, че са съществени, предвид характера на облигационната претенция. При регресния иск по чл. 288,ал.12 от КЗ/отм./ изплатилият обезщетението застраховател, респективно „Гарационния фонд“ мотивира вземането си именно с обстоятелството, че е

платил вместо причинителя щетата на пострадалия и се суброгира в правата на последния. Същевременно по делото изложенията относно тези факти са от съществено значение предвид международния елемент по казуса и пл.нареждания за заплащане на обезщетенията на Сдружение“Национално бюро на българските автомобилни застрахователи“ като компенсационен орган по чл. 282,ал.4 от КЗ/отм./. След като като пътно-транспортното произшествие е възникнало в страна членка на Европейския съюз- Република Италия от лек автомобил трайно регистриран в НРБ са приложими правилата на българското национално законодателство, съобразени с ДИРЕКТИВА 2009/103/ЕО На Европейския Парламент и На Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката „Гражданска отговорност" при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка-гл.IV,чл.10-11 относно компенсационния орган и регресния иск. Без посочването на тези основни данни в исковата молба, в основанието на иска, искът по чл. 288,ал.12 от КЗ/отм./ във вр. с чл. 288а от /КЗ/отм./е недопустим. Настоящата съдебна инстанция приема, че липсва абсолютна положителна процесуална предпоставка надлежно упражняване правото на иск.

Предвид извода за недопустимост на съдебния акт не следва да се обсъждат възраженията на въззивника по основателност на исковата претенция.

При така посочените съображения съдът приема, че съдебно решение № 260152/26.10.2021 г. постановено по гр. дело № 1849/2020г. по описа на Р С – Ловеч следва да бъде обезсилено при условията на чл. 270, ал. 3 от ГПК и исковата молба бъде върната.

На основание чл. 78, ал. 4, на въззивника- ответник следва да се присъдят следните разноски: 1200 лева адвокатски хонорар за въззивната инстанция, 200 лева депозит за вещо лице, 153, 83 лева държавна такса, 750 лева адвокатски хонорар за производство отмяна на влязло в сила решение по дело № 281/2020 по описа на ВКС-договор за пр.защита и съдействие №2017/17.12.2019 г. Съдът намира,че не следва да се присъжда сумата 1200 лева - адв. възнаграждение за първа инстанция, тъй като в представения договор за пр.защита и съдействие №14606/19.04.2021 г. /л.37 по гр.д. 1849/20 г . на ЛРС/ е посочено договорено възнаграждение и платена сума, но няма

конкретизиране на начина на плащане в брой или по банков път.

Водим от горе изтъкнатите мотиви съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА, на основание чл.270, ал.3 ГПК, съдебно решение № 260152/26.10.2021 г. постановено по гр. дело № 1849/2020г. по описа на Р С– Ловеч, поради липса на абсолютна процесуална предпоставка – надлежно упражняване на правото на иск .

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. 585/21 г. по описа на ЛОС.

ВРЪЩА искова молба с вх.№1099/24.02.2020г. на „Гаранционен фонд гр. ***.

ОСЪЖДА „Гаранционен фонд гр. ***,ЕИК 12144665 на основание чл.78, ал.8 ГПК, да заплати на СТ. Т. СТ. ЕГН *****, с постоянен адрес: град ***, 2303.83 лева / две хиляди триста и три лева и осемдесет и три стотинки/ съдебно – деловодни разноси за двете инстанции и производството по чл. 303 от ГПК.

Решението е необжалваемо на основание чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____